

Божествена Роса

или Млякото Приснодевствено

Откр. 22:16

Кротки Исусе мой, на гърдта на Твоята Майка
Те виждам цял сияещ от Любов.
Любовта е неизказаната тайна,
прокудила Те от Небесното Селение...
Ах! Позволи ми да се скрия под булото,
което Те закрива от всеки поглед простосмъртен,
и близо до Тебе, о, Утринна Звезда,
ще мога Небето да предвкуся.

Още от пукването на зората,
когато на слънцето се виждат първите зари,
нежното цвете, което започва да разцъфва,
очаква свише драгоценен балсам.
Такава е утринната роса благотворна,
изпълнена с нежна свежест –
произвеждайки жизнен сок обилен,
тя на свежата пъпка разтваря цвета.

Ти, Исусе, си Цветето едва разцъфнало,
съзерцавам Те как се събуждаш за първи път,
Ти, Исусе, си Розата пленителна,
свежата пъпка, изящна и румена.
Обятията тъй чисти на обичната Ти Майка
образуват за Тебе люлка, престол царски.
Нежно Твое слънце е на Мария гърдта,
Твоя Роса е Млякото Приснодевствено!...

Възлюбени мой, мой малки Братко божествен,
в Твоя поглед виждам цялото бъдеще –
скоро зарад мене ще напуснеш Своята Майка,
вече Любовта Те подканя да страдаш.
Но на Кръста, о, Разцъфнало Цвете,
разпознавам утринното Ти ухание,
разпознавам Росата на Мария.
Твоята божествена Кръв е Млякото Приснодевствено!...

Йоан 1:29

Таз Роса се крие в светилището,
ангелът Небесен я съзерцава пленен,
поднасяйки на Бога възвишената си молитва –
като свети Йоан повтаря той: «Ето Го».
Да, ето Го, туй Слово, станало Хостия;
Свещеник предвечен, Агнец свещенослужител,
Синът Божи е син на Мария,
Ангелският хляб е Млякото Приснодевствено!...

Серафимът се храни със славата,
пълно е щастието му в Рая.
Слабо дете, аз съзирам във чашата свята
само цвета, облика на Млякото,
но Млякото подхожда на детството,
а Исусовата Любов няма равна на себе си.
О, нежна Любов, Неизследимо могъщество,
моята бяла Хостия е Млякото Приснодевствено!...

Света Цецилия

*Под звуците на инструментите
Цецилия пееше в своето сърце...
(Църковна служба)*

О, Светице любима, съзерцавам пленена
светлата следа, останала подире ти.
Сякаш дочувам още сладката ти мелодия –
да, небесната ти песен стига до мен.
На душата ми изгнана чуй молитвата,
позволи ми да положа на девственото ти сърце
тоз крин непорочен, блеснал на земята
с блясък чудотворен, ненадминат дори.

О, прецеломъдрена Гълъбице, минавайки през живота,
ти нивга не потърси друг жених освен Исус –
след като избра твоята душа, Той със Себе Си я едини,
намирайки в нея благоуханието на всички добродетели.
Един смъртен обаче, сияещ от младост,
вдъхна твоето ухание, бяло цвете небесно!
За да те откъсне, твоята нежна обич да спечели,
Валериан поиска цялото си сърце да ти отдаде.
Скоро пригответи великолепна сватба,
дворецът му ехтеше от напеви сладкогласни...
Но девственото ти сърце не спираше да пее химните,
чието ехо пребожествено се издигаше до Небесата!
Какво можеше да пееш тъй далеч от твоето Отечество
при вида на този крехък простосмъртен до теб?
Ти несъмнено искаше да напуснеш живота
и да се единиш завинаги с Исус на Небето...
Ала не ... чувам как звънти лирата ти серафична,
лира на любовта ти, тъй нежно прозвучала;
ти пееше на Господа тази вишна песен:

Пс. 136:4

Пс. 118:80

1 Йоан 4:18

«Съхрани сърцето ми чисто, Исусе, мили мой Жених!»
Неизразимо себеотдаване! Божествена мелодия!
Ти разбулваш любовта с твоята песен небесна,
любовта, що се не бои, що се унася и забравя
върху Сърцето на своя Бог, като малко дете...

На свода небесен изгря бялата звезда,
която идеше да озари с плахите си лъчи
светлата нощ, явила ни без було
девствената любов на младоженците в Небесата...

Тогава Валериан мечтаеше за наслади,
твоята любов, Цецилия, беше цялото му желание...
Откри той щастието във възвишения съюз с тебе,

ти му разкри живота, който не ще има край.
«Млади приятелю», каза му ти, «близо до мене винаги бди
ангел Господен, който пази сърцето ми чисто,
не се отделя от мен, докато спя,
покрива ме радостно с ефирните си криле.
Нощем виждам как блести приятният му лик
с блясък по-мек и от утринна заря,
лицето му сякаш е образ прозрачен,
чисто излъчване на Божия лик.»

Валериан отвърна: «Покажи ми този Ангел прекрасен –
така на твоето горещо уверение бих повярвал.

Инак, предупреждавам те, любовта ми ще се превърне
в страшна ярост, в омраза към теб...»

Песн. 2:14

О, Гълъбице, скрита в каменна кухня!

Пс. 90:3

Ти не се побоя от примките на ловеца,

Образът на Исус ти явяваше Своята светлина,
светото Евангелие лежеше на сърцето ти...

Ти веднага отговори с лека усмивка:

«Моят небесен Пазител вече изпълнява твоето желание,
скоро ще го видиш, той ще благоволи да ти каже,
че за да полетиш към Небесата, трябва да станеш мъченик.

Но преди да го видиш, трябва кръщението
да разпръсне в душата ти свята белота,
трябва истинският Бог Сам да влезе в нея,
трябва Светият Дух да бъде животът на твоето сърце.

Йоан 1:1

Словото, Син Божи и син на Мария,

в Своята безмерна любов се принася всесъженно на олтара.

Йоан 6:32,48,59

Ти си длъжен да участваш в Пиршеството на Живота,
за да получиш Исуса, Хляба Небесен.

Тогава Серафимът ще те нарече свой брат
и виждайки в сърцето ти престола на своя Бог,
ще ти помогне да напуснеш земните брегове
и ще видиш селението на тоз огнен дух.»

– «Усещам как сърцето ми гори с огън нов»,
извика в своята радост пламенният патриций.

«Искам истинският Бог да обитава в душата ми.

Любовта ми, Цецилия, ще бъде достойна за твоята любов!...»

Облечен в одеждата символ на невинността,
Валериан успя да види прекрасния ангел Небесен,
съзерцаваше пленен върховното му могъщество,
видя мекия блясък на лъчистото му чело.
Блестящият серафим държеше свежи рози,
примесени с красиви кринове белосияйни.
Тез цветя бяха разцъфнали в Небесните градини
под Любовните лъчи на Светилото Творец.

«Обични младоженци в Небесата, розите на мъченичеството

ще увенчаят челата ви», рече ангелът Господен.
«Не съществуват гласове, не съществува лира,
способни да възпеят тази велика милост!
Аз потъвам в моя Бог, съзерцавам Неговите прелести,
но не мога за Него да се принеса всесъженно и да страдам,
не мога да Му дам ни кръвта си, ни сълзите,
въпреки цялата си любов, да умра не мога...
Чистотата е блестящо достойние на всеки ангел,
безмерното му щастие не ще има край,
но пред Серафима вие имате предимство –
можете да бъдете чисти и да страдате!...

.....

На девствеността виждате символа
в тез уханни кринове, пратени ви от Агнеца –
ще бъдете увенчани от бял ореол
и все ще пеете песента нова.

Откр. 14:3

Съюзът ви целомъдрен ще роди души,
търсеци за жених единствено Исус,
ще ги видите как блестят като чисти пламъци
до Божия престол в селението на избраните.»

Цецилия, дай ми твоята сладка мелодия,
желала бих да обърна към Исуса толкова сърца,
желала бих като теб да пожертвам живота си,
желала бих да Му дам и кръвта си, и сълзите...
Изпроси за мен да вкуся на чуждия бряг
пълното себеотдаване, тоз сладък плод на любовта.
О, скъпа моя Светице! Скоро далеч от земята
изпроси за мен да полетя към тебе безвъзвратно...

Песента ми Днес

Животът ми е само миг, час мимолетен,
животът ми е само ден, що ми убягва и отлита.
Ти знаеш, Боже мой, за да Те обичам на земята,
имам само днес!...

О, обичам Те, Исусе! За Тебе копнее душата ми –
само за един ден остани моя сладка опора.
Ела да царуваш в сърцето ми, дай ми усмивката Си
само за днес!

Пс. 118:30
90:4

Какво от туй, Господи, че бъдещето може да е мрачно?
Да Те моля за утрешния ден, о, не, не мога!...
Съхрани сърцето ми чисто, осени ме
само за днес!

При мисълта за утрешния ден се плаша от своето непостоянство,
уещам как в сърцето ми се ражда мъка и печал.
И все пак, Боже мой, силно желая изпитанието и страданието
само за днес.

Предстои ми скоро да Те видя на вечния бряг,
о, Божествени Кормчийо – Твоята ръка ме води.
Върху бурните вълни направлявай в мир моята ладия
само за днес.

Пс. 30:21

Ах! Остави ме, Господи, да се скрия в Твоя Образ,
там не ще чувам веч на света суетния шум.
Дай ми любовта Си, запази за мене Своят благодат
само за днес.

Пс. 90:5

Близо до божественото Ти Сърце забравям всичко преходно,
не се боя веч от страховете на нощта.
Ах! Дай ми, Исусе, място в това Сърце
само за днес.

Йоан 6:33,48,69

Хляб Жив, Хляб Небесен, божествена Евхаристия,
о, свещена Тайна, родена от Любовта...
ела живеј в сърцето ми, Исусе, моя бяла Хостия,
само за днес.

Йоан 15:5

Благоволи да ме единиш със Себе Си, Свята и свещена Лоза,
и крехката ми клонка ще Ти даде своя плод,
и ще мога да Ти поднеса златист грозд
още днес, Господи.

Тоз любовен грозд със зърна човешки души,

за да го изгълня, имам само днешния отлитащ ден.
Ах! Дай ми, Исусе, Апостолски плам
само за днес.

О, Непорочна Дево! Ти си моята Блага Звезда,
ти ми даваш Исус, ти със Него ме единяваш.
О, Майко, позволи ми да почивам под твоето було
само за днес.

Свят мой Ангел пазител, покрий ме с крилото си,
освети със своите зари пътя, който следвам.
Ела насочи стъпките ми... помогни ми, призовавам те,
само за днес.

Ис. 53:3

Господи, искам да Те видя незабулен, непотънал в облак,
но още изгнаница, далеч от Тебе, аз линея –
нека не остава скрит за мене Твоят мил лик
само за днес.

Скоро ще литна, за да Ти изричам хваления –
тогава незалязващият ден ще изгрее над моята душа
и аз ще възпявам с лирата на Ангелите
Вечното Днес!...

Портрет на Душа, що Любя

Мария на Пресветото Сърце

Познавам едно сърце, душа тъй любяща,
от Небето получила Вяра върховна;
нищо тук долу не може да плени таз душа пламенна –
единствено Исус зове тя свой Цар.
Таз прекрасна душа е възвишена и щедра,
едновременно нежна и буйна, винаги смирена по сърце.
Един далечен хоризонт, звездата сияйна
твърде често с Господа я единяват.
Някога я видях как обича да е независима,
да търси пълното щастие и истинската свобода...
Да раздава благоденствия бе нейната радост,
а да забравя себе си непрестанно – едничката ѝ воля!...
Сърцето божествено покори таз душа,
създадена от любовта Му и достойна за своя Създател.
Един ден ще я видя като чист пламък
да блести в Небето близо до Сърцето Пресвято.

Признателно детско сърце

Молитва на Детето на един светец

Спомни си как някога на земята
твоео едничко щастие бе да ни обичаш нежно.
На своите деца чуй молитвата –
закрилай ни и благоволи да ни благословиш.
Там Горе ти си отново с нашата скъпа Майка,
която пристигна преди тебе в Светото Отечество.
Сега в Небесата
вий двама царувате –
бдете над нас!...

Спомни си своята любима Мария,
първородната ти дъщеря, най-скъпа на твоето сърце.
Спомни си как изпълни тя твоя живот
с очарование и щастие от нейната любов...
Заради Бога ти се отрече от нейното мило присъствие
и благослови ръката, поднесла ти страданието...
О, за твоя Диамант
все по-искрящ
спомни си!...

Спомни си своята крехка перла прекрасна,
която познаваше като агънце слабо и плахо –
виж как я изпълва божествената сила
и как води благочестивото стадо на Кармила.
На другите твои деца стана тя Майка.
О, Тате, ела да ръководиш тази, що ти е тъй скъпа!
И без да напускаш Небето,
за твоя малък Кармил
спомни си!...

Спомни си за пламенната молитва,
която изрече за третото си дете.
Бог те чу, защото на земята тя е
като сестрите си – тъй блестящ Крин прекрасен.
В *Посещение Богородично* скрита е тя от очите на света,
но обича Исуса, Неговият мир я залива.
За нейните пламенни желания
и за всичките ѝ въздишки
спомни си!...

Спомни си за своята скъпа Селина,
която беше за теб като ангел Небесен,
когато един поглед на Божия Лик
благоволи да те изпита чрез избор славен...
Ти царуваш на Небето...изпълнена е задачата ѝ.
Сега на Исус тя отдава живота си...

Закрилай твоето дете,
което ти повтаря тъй често:
«Спомни си!...»

Спомни си за своята малка царица,
за сирачето от Березина,
спомни си как стъпките ѝ колебливи
ръката ти винаги направляваше.
О, Тате, спомни си как в детските ѝ години
ти поиска само за Бога да запазиш невинността ѝ!
И за русите ѝ коси,
които пленяваха очите ти,
спомни си!...

Спомни си как на терасата¹
ти винаги я слагаше на коленете си
и така мълвейки молитва,
я люлееше под звуците тъй сладки на твоя тих напев.
Върху твоето лице тя виждаше отблясъка на Небето,
когато дълбокият ти поглед потъваше в простора
и на Вечността
възпяваше красотата.
Спомни си!...

Спомни си за слънчевата Неделя,
когато, притискайки я към бащиното си сърце,
ти ѝ даде бяло цветенце –
с него тя можа да отлети на Кармила.
О, Тате, спомни си как в тези големи изпитания
за най-искрена любов ти доказателство ѝ даде.
В Рим и в Байо
ти ѝ показа Небесата,
спомни си!...

Спомни си как ръката на Светия Отец
във Ватикана се положи на челото ти,
но ти не можа да разбереш тайната
на Божия печат, що дълбоко те беляза...
Сега твоите деца отправят към тебе своята молитва,
благославят твоя Кръст и горчивата ти болка!...
Върху челото ти славно
сияят в Небесата
девет разцъфнали Крина²!!!...

Сирачето от Березина

¹ В тяхната къща в Бюисонè, квартал на Лизьо.

² Тъй като главата на семейството живее в слава на небето, затова и останалите членове на семейството са потенциално до него.

История на една Овчарка, станала Царица

*На моята сестра Мария-Магдалена за деня на нейните Обети,
дадени в ръцете на майка Агнеса Исусова*

В този хубав ден, Магдалено,
ний идем да пеем близо до теб
за нежните окови чудотворни,
които те свързват с твоя Жених.
Чуй омайната история
на овчарка, която велик Цар
поиска един ден да изпълни със слава
и която отговори на Неговия глас.

Припев

Да пеем за Овчарката
бедна на земята –
за нея Царят Небесен
се венчава днес в Кармила.

Една мъничка овчарка,
пазеше своите агънца, припчайки край тях.
Възхита я обземаше от всяко цветенце,
слушаше песента на птиците,
добре разбирайки нежния език
на дълбоките лесове и на прекрасното синьо Небе.
Всичко за нея бе образ,
разкриващ ѝ Бога Всеблаг.

Тя обичаше Исус и Мария
тъй силно и пламенно.
Те също обичаха Мелани
и дойдоха да говорят на сърцето ѝ.
«Искаш ли», каза Нежната Царица,
«до мен на планината Кармил
искаш ли да станеш Магдалена
и занапред да печелиш само Небето?»

Ос. 2:16

Чедо, напусни тези поля,
не жали за твоето стадо,
там на свещената моя планина
Исус ще бъде единственият ти Агнец.»
– «О, ела, омая Ме твоята душа»,
повтаряше на свой ред Исус.
«Вземам те за Моя годеница,
ще Ми принадлежиш безвъзвратно.»

Ос. 2:19

Щастлива, смирената овчарка

отговори на тоз нежен зов
и подкрепяна от Мария, нейната Майка,
стигна до върха на Кармил.

.....

Теб, Марийо-Магдалено,
празнуваме в този ден велик.
Овчарката стана Царица
близо до Царя Исус, нейна любов!...

Ти знаеш, Сестро многообична,
да служим на нашия Бог, означава да царуваме.
През Своя живот Благият Спасител
не спираше да ни поучава:
«Ако в Отечеството Небесно
искаш да бъдеш пръв,
ще трябва цял живот
да останеш скрит. . . да бъдеш последен.»

Марк 9:34

Щастлива си ти, Магдалено,
когато молиш Исус на Кармила.
Нима нещо може да те смути,
щом си тъй близо до Небето?..
Ти подражаваш на Марта и Мария.
Да се молиш, да служиш на благия Спасител –
ето целта на твоя живот,
тя ти дава истинското щастие.

Ако понякога горчивото страдание
навестява твоето сърце,
стори от него своя радост –
да страдаме за Бога. . . каква сладост!..
Тогавя Божиите ласки
ще те накарат да забравиш завчас,
че вървиш по тръни,
и ще ти се стори, че летиш...

Днес ангелът ти завижда –
желал би да вкуси щастиего,
що притежаваш, Марийо,
защото си невестата Господня.
Да, ти си още в този живот
невеста на Царя на избраните.
Един ден в Отечеството свято
ще царуваш до Исус.

Последен припев
Скоро Овчарката
бедна на земята,

отлитайки на Небето,
ще царува до Вечно Съществуващия.

На Почитаемите ни Майки

На вас, добри, нежни Майки⁵,
нашата Сестра Магдалена,
на вашите грижи и молитви
дължи своя мир, щастието свое.
Тя ще отдаде цялото признание
на нежната ви майчина любов,
като помоли своя Божествен Учител
да ви отрупа с благата Небесни.

Припев

И във вашите венци,
о, предобри Майки,
ще заблести цветето,
що поднасяте на Спасителя Бог.

⁵ Последният куплет е посветен на майка Агнеса Исусова и на майка Мария на св. Гонзаг.

На нашия отец свети Йосиф

Твоят възхитителен живот, Йосифе,
премина в бедност,
но на Исус и Мария
ти съзерцаваш красотата.

Припев

О, Йосифе, нежни отче наш,
закрилай Кармила –
нека чедата ти на таз земя
вкусват винаги Небесния мир!

Синът Божи в Своето детство,
неведнъж с чувство на щастие,
проявявайки послушание към теб,
си почиваше на твоето сърце.

Лук. 2:51

Като теб в усамотение
и ний служим на Мария и Исус,
да им се нравим, е наш единствен стремеж,
нищо друго не желаем...

Света Тереза, наша Майка,
те призоваваше с любов –
тя твърди, че молитвата ѝ
винаги си изслушвал.

След изгнанието на този живот
имаме сладката надежда –
заедно с обичната ни Майка
ще дойдем, свети Йосифе, да ви видим.

Последен припев

Благослови, благи наш отче,
малкия ни Кармил,
след изгнанието на таз земя
събери ни на Небето!

Частича от Пресветото Сърце

Припев

Твоята частица, Божие Сърце,
Ти отдава своя живот;
ето мира, щастието нейно –
да Те омайва, Господи.

Аз съм при Твоите двери
ден и нощ.
Твоята благодат ме носи –
да живея Твоята любов!...

О, скрий славата Си,
свивай ми меко гнездо
в Чашата свещена
ден и нощ.

Твоего крило – о, чудо! –
става мое прибежище.
Когато се събуждам,
Ти се усмихваш, Исусе...

Твоят поглед ме разпалва,
едничка моя любов,
изгори душата ми,
Исусе, безвъзвратно.

Изпълнен с нежност,
гласът Ти ме пленява,
а Твоего сърце ме подканва,
о, благи Приятелю мой!...

Твоята ръка ми дава облекчение,
моя опора е тя.
Ти връщаш смелостта
на стенещото сърце.

От всяка тягост
утеши сърцето ми
и за блудния
бъди Добрият Пастир.

О, сладостна гледка,
чудо на любовта –
в дарохранителницата
пребъдвам навеки.

Откъсната от света
и без никаква опора,
Твоята благодат ме залива,
едничък приятелю мой!...

О, сладко мъченичество –
горя от любов,
по Тебе въздишам,
Исусе, всеки ден!...

Песен на Признателност на Исусовата Годеница

Пс. 30:21 Ти ме скри завинаги в Своя Образ!...
Божествени Исусе, благоволи да чуеш гласа ми –
ида да възпея неизказаната благодат
на миналото страдание... на носения Кръст...

Мат. 20:22-23 Дълго пих от чашата на сълзите,
с Тебе споделях чашата на страданието
и разбрах, че и то има своите прелести,
че чрез Кръста спасяваме грешниците.

Благодарение на Кръста душата ми израсна
и пред нея се откри нов хоризонт.
Под лъчите на Твоя Благословен Образ
сърцето ми слабо високо се издигна.

Песн. 2:10-11 Възлюбени мой, Твоят сладък глас ме зове.
«Ела», казваш ми Ти, «зимата веч отмина,
ново годишно време идва за теб,
най-сетне денят ще смени нощта.

Пс. 120:1 Вдигни очи към Отечеството Свято
и ще видиш на почетни тронове
обичния Баща... скъпата си Майка,
на които дължиш безмерното си щастие!...

Животът ти кат' миг ще изтече –
на Кармила сме досами Небесата.
Възлюбена, любовта Ми теб избра,
за тебе съм запазил трон преславен!...»

Да живея от Любов!...

1

Йоан 16:29
Йоан 14:23
Йоан 14:27; 15:9

Във вечерта на Любовта Исус казваше
без притчи: «Ако някой иска да Ме обича
през целия си живот, нека спазва Словото Ми –
Моят Отец и аз ще дойдем да го посетим.
И като направим от сърцето му Наше жилище,
ще дойдем при него и ще го обикнем навеки!...
Желаем с мир изпълнен той да пребъде
в Нашата Любов!...»

2

Йоан 1:1
Йоан 21:15

Да живея от Любов, означава Теб да пазя,
Слово несътворено, Дума на моя Бог.
Ах! Ти знаеш, Божествени Исусе, обичам Те,
Духът на Любовта със Своя огън ме разпалва;
обичайки Те, Отца към себе си привличам –
сърцето ми слабо безвъзвратно Го пази.
О, Троице, Пленница си Ти
на моята Любов!...

3

Гал. 2:20

Да живея от Любов, означава от Твоя живот да живея,
о, Царю славни, наслада за избраните.
Ти живееш за мене, скрит в хостия –
искам да скрия себе си за Тебе, Исусе!
На влюбените е нужно усамотение –
две сърца в общение ден и нощ.
Едничък Твоят поглед ме изпълва със блаженство –
живея от Любов!...

4

Марк 9:5

Да живея от Любов, не означава в този свят
да си издигна шатра на планина Тавор,
означава с Христос да изкача Голгота,
Кръстът да бъде моето съкровище!...
На Небето ми предстои да живея от наслада –
тогава завинаги ще спрем всяко изпитание.
Но сега съм изгнаница и искам в страдание
да живея от Любов.

5

Да живея от Любов, означава да давам без мярка
и да не искам отплата на този свят.
Ах! Да, давам, без сметки да правя, напълно уверена,
че който обича, не пресмята!...
На Сърцето Божие, преливащо от нежност,

дадох всичко... с лекота тичам.
Нямам нищо друго освен моето едничко богатство –
да живея от Любов.

6

1 Йоан 4:18 Да живея от Любов, означава да пропъдя всеки страх,
всеки спомен за минали прегрешения.
Не виждам и следа от моите грехове,
в един миг любовта всичко изгори...
Пламък божествен, о, Пещ преблага,
в Твоето огнище е моето жилище,
Дан. 3:51 в Твоите огнъве пея на воля:
«Живея от Любов!...»

7

2 Кор. 4:7 Да живея от Любов, означава да пазя у себе си
голямо съкровище в тленен съд.
Възлюбени мой, крайно слаба съм аз.
Ах! Далеч не съм ангел небесен!...
Но ако падам час по час,
Ти ми се притичваш на помощ и ме вдигаш,
всеки миг ми даваш Твойта благодат –
живея от Любов.

8

2 Кор. 5:14 Да живея от Любов, означава да се нося по морето непрестанно,
сеейки мир, радост във всички сърца.
Кормчийо Любими, Братолюбие то ме подканя,
защото Те виждам в душите, мои сестри.
Братолюбие то е едничката ми звезда,
под нейното сияние плавам право напред.
Моят девиз е написан на платното ми:
«Да живея от Любов».

9

Марк 4:37-39 Да живея от Любов, когато спи Исус,
означава покой да имам върху бурните вълни.
О, не бой се, Господи, че ще Те събудя –
очаквам в мир брега на небесата...
Вярата скоро ще разкъса своето було –
моята Надежда е да Те видя един ден.
Братолюбие то издува и тласка моето платно –
живея от Любов!...

10

Лук. 12:49 Да живея от Любов, означава, о, Божествени мой Учителю,
да Те умолявам да разпалваш Твоите Огнъве
в светата и свещена душа на Твоя Свещеник,

за да бъде по-чист и от небесен серафим!...
Ах! Прославì Безсмъртната Си Църква,
за въздишките ми, Исусе, не оставай глух.
Нейно чедо, аз се принасям в жертва за нея –
живея от Любов.

11

Да живея от Любов, означава да изтрия Твоя Образ,
опрощение да придобия за грешниците.
О, Боже на Любовта, нека се върнат в Твоята благодат
и навеки да благославят Твоето Име...
До дълбините на сърцето ми отеква богохулството –
за да го излича, искам винаги да пея:
«Твоето Свещено Име обожавам и Обичам –
живея от Любов!...»

12

Лук. 7:37-38

Да живея от Любов, означава да подражавам на Мария,
която облива със сълзи, с ухания безценни
Твоите божествени нозе и ги целува пленена,
изтривайки ги с дългите си коси...

Марк 14:3

После, изправяйки се, счупва съда
и Благия Ти Лик покрива с благоухания.
Благоуханието, с което покривам Твоя Образ,
е моята Любов!...

13

«Да живееш от Любов, каква странна лудост!»,
казва ми светът, «защо не спреш да пееш,
не прахосвай уханията си, своя живот,
употребявай ги полезно!...»
Теб да обичам, Исусе, каква загуба по-плодотворна!...
Всичките ми благоухания са безвъзвратно Твои –
искам, напускайки този свят, да пея:
«Умирам от Любов!»

14

Да умра от Любов, е мъченичество преблаго,
него бих искала да изстрадам.
О, Херувими! Настройте вашите лири,
защото чувствам: изгнанието ми свършва веч!...
О, Пламък Любобен, изгаряй ме безспир.
Живот мигновен, как тежко е бремето ти за мен!
Исусе Божествен, сбъдни моя блян:
да умра от Любов!...

15

Да умра от Любов, е моята надежда.

Пс. 115:6-7

Бит. 15:1

Когато се счупят оковите ми,
моят Бог ще бъде Голямата ми Награда –
не искам други блага да притежавам.
От Любов към Него искам да горя,
искам да Го Виждам, винаги да бъда с Него единена –
ето моето Небе..... ето участта ми:
да живея от Любов!!!...

Който има Исус, има Всичко

В презрението си към земните радости
аз станах затворница,
видях как мимолетно е всяко удоволствие.
Ти си моето едничко щастие,
Господи!...

Под нозете ми тревата се стъпка,
цветето в ръката ми увехна!...
Исусе, искам да тичам по Твоята ливада,
върху нея не ще оставят следи
моите стъпки!...

Едничка Твоята любов ме увлича.
Стадото си оставям в равнината,
да го пазя не си давам труд –
искам да угодя на моя единствен Агнец
нов.

Откр. 14:3-4

Исусе, Ти си Агнецът, Що любя,
Ти ми стигаш, о, върховно Благо!
В Тебе имам всичко, земята и дори Небето.
Цветето, което си откъсвам, о, Царю мой,
това си Ти!...

В Тебе имам красивата природа,
имам дъгата небесна, чистия сняг,
далечните острови, жътвата узряла,
пеперудите, ведрата пролет,
полята.

Имам кораба, устремен все по-надалеч от плажа,
златната следа в морето и морския бряг.
Имам на слънцето, нагиздило облака,
чезнещ в небесата,
огнените лъчи.

Пс. 94:4

Ти, Чията ръка поддържа световите,
Ти, Който посаждаш горите дълбоки,
Който само с един взор ги правиш плодови,
Ти с Любящ поглед ме следваш
непрестанно!...

Привлечена от кроткия пламък,
пеперудата долита и пламва.
Така Твоята любов привлича душата ми –
в таз любов искам да летя,

в нея да горя!...

Пс. 136:2

Чувам веч как се приготвя,
Боже мой, Твоят вечен празник.
Взела от върбите моята арфа безгласна,
близо до Теб ще приседна
и ще Те видя.

Ще видя до Тебе Мария,
Светците, скъпото ми семейство...
След изгнанието на тоз живот
ще се върна в бащиния си дом
на Небето!...

Частича от Исус Хостия

Ис. 45:15

Аз съм само малка прашинка,
но искам да отида да живея
в сенчестия кът на светилището
със Затворника на Любовта.
Ах! За хостията душата ми копнее,
обичам я, друго нищо не желая.
Скритият Бог ме привлича –
частица съм аз от Исус...

Искам да остана в неведение,
в забрава за всичко сътворено
и да утеша със своето мълчание
Госта на чашата свещена.
О, как искам да спася душите,
грешниците във избрани да превърна...
Дай огъня апостолски
на Твоята частича, благи Исусе!...

Дори светът да ме презира,
дори да ме счита за нищо,
от мир божествен аз преливам,
защото имам хостията за опора –
когато пристъпвам към чашата свята,
всичките ми въздишки са чути...
Да бъде нищо – ето моята слава,
частица съм аз от Исус...

Понявга Небето е мрачно
и частичата не може да литне –
обича тя, криейки се на сянка,
към вратата златна да се прилепи;
тогава Божествената светлина,
отрада за всички избрани,
иде да сгрее на тази земя
бедната частича от Исус...

Под горещите лъчи на благодатта
частичата заискрява;
кога ветрец полъхне,
леко се тя полюлява...
О, коя наслада неизказана,
кое благодеяние не е получила?
Чак до самата хостия прониква
бедната частича от Исус...

Изгаряйки близо до хостията

в дарохранителницата на любовта –
така ще протече животът ми
в очакване на последния ден.
Щом свърши изпитанието,
литвайки към селението на избраните,
Частичката от Светото причастие
ще заблести до своя Исус!...

Моето Небе в мира сего!...

Исусе, Твоят образ³ неизразим
е светилото, пътеводител мой.
Ах, Ти знаеш: Твоят кротък Лик
е за мен Небето в мира сего.
Моята любов открива прелестите
на Твоя Образ, от сълзи украсен.
Усмивам се през сълзи,
когато съзерцавам Твоите страдания...

О, как искам за Твоя утеха
да живея незнайна на тази земя!...
Хубостта Ти, която умееш да забулваш,
ми открива цялата си тайна.
Към Теб желала бих да полетя!...

Пес. 2:1

Твоят Образ е едничкото ми Отечество,
той е моето Царство на любовта,
той е моята Ливада лъчезарна,
моето благо Слънце ежедневно,
той е Кринът долински,
чието тайнствено ухание
утешава моята изгнана душа,
дава ѝ да вкуси от мира на Небесата.

Пес. 1:12

Той е мой Покой, моя Сладост
и моя Лира сладкогласна...
Твоят Лик, о, Спасителю мой благи,
е Божествена китка Смирнова,
що искам да запазя до сърцето си!...

Пс. 30:21

Твоят Образ е едничкото мое богатство –
нищо повече не искам;
криейки се в него непрестанно,
ще стана на Тебе подобна, Исусе...
Остави в мен отпечатъка Божествен
от Твоите пресладостни Черти
и скоро ще стана светица,
към Тебе ще привличам сърцата.

Пес. 1:1

За да мога да събера
прекрасна реколга златиста,
благоволи със Своя огън да ме запалиш,
скоро с Твоята Уста обожаема
дай ми вечната Целувка!...

³ Става дума за иконка на Светия образ.

Песен на душа, намерила мястото на своя покой!...

Пес. 1:6

Пс. 115:6-7

О, Иисусе, днес Ти счупи моите окови...
В ордена благословен на Дева Мария
ще мога да откроя истинските блага.
Господи, напуснах обичното си семейство,
но Ти ще го отрупаш грижовно с милости небесни,
а на мен ще дадеш прошката на грешниците...

Иисусе, искам в Кармила да живея,
понеже в тоз оазис Твоята любов ме повика –
там, там аз искам да Те следвам,
да Те обичам, да обичам и да умира,
там искам да Те следвам,
там, да, там!...

Иисусе, Ти изпълни днес всички мои желания –
вече ще мога близо до Светата евхаристия
безмълвно да се принасям в жертва, Небесата в мир да очаквам.
Излагайки се на лъчите на Божествената Хостия,
ще изгарям в туй огнище на любовта
и като серафим, о, Господи, ще Те обичам.

Иисусе, предстои ми скоро да Те последвам
на вечния бряг, когато дните ми ще свършат –
вечно, вечно на Небето предстои ми да живея,
да Те обичам и да не умирам веч...
вечно на Небето предстои ми да живея,
вечно, да, вечно!...

На Пресветото Сърце Исусово

Йоан 20:11-13

На Светия гроб Мария-Магдалена
търсеше своя Исус и с плач се наведе.
Ангелите искаха да облекчат нейната мъка,
но страданията ѝ нищо не можеше да успокои.
Не вас, архангели лъчисти,
таз пламенна душа да търси е дошла.
Тя искаше да види Господаря на ангелите,
да Го вземе на ръце и да Го отнесе надалеч...

Йоан 20:15

При гроба останала последна,
тя бе дошла още в тъмни зори.
Дойде и нейният Бог, забулил Свойта светлина –
Мария не можеше да Го надмине в любовта!
Показвайки ѝ първом Своя Благословен Образ,
скоро едничка дума излезе направо от Сърцето Му –
мълвейки името тъй сладко на Мария,
Исус ѝ върна щастието и мира.

Йоан 20:16

.....

Веднъж, о, Боже, също като Магдалена
и аз поисках да Те видя, да Те доближа,
погледът ми потъваше в необятната шир,
чийто Господар и Цар търсех упорито –
и извиках, съзирайки чистото море,
звездното небе, цветето и птицата:
«Ако не видя Бог, блестяща природо,
то ти за мен си само гроб огромен.

Нуждая се от сърце, което изгаря от нежност
и остава моя опора безвъзвратно,
обича всичко в мене, даже слабостта...
и не ме напуска ден и нощ.»
Не можах да намеря ни едно създание,
което да ме обича вечно, без нивга да умира.
Нужен ми е Бог, Който приема моята природа,
ставайки мой брат, способен да страда!

Ти ме чу, Приятелю мой любим и единствен –
за да плениш сърцето ми, Ти, ставайки смъртен,
проля кръвта Си – каква върховна тайна!...
И още живееш за мен на Олтара.
Ако не мога да виждам блясъка на Твоя Образ,
да чувам гласа Ти, със сладост изпълнен,
то поне мога, о, Боже, да живея от Твоята благодат,
мога върху Твоего Пресвято Сърце да почивам!

О, Сърце Исусово, съкровище от нежност,
 Ти си мойто щастие, моя едничка надежда,
 Ти, Който успя да очароваш мойта крехка младост,
 останни при мен до последната вечер.
 Господи, само на Тебе отдадох живота си,
 всички мои желания са Ти добре познати.
 В Твоята доброта безкрайна и вечна
 искам да се изгубя, о, Сърце Исусово!

Лук. 24:29
 Пс. 37:10

Ах, добре зная, всички наши правди
 не струват нищо в Твоите очи.
 За да дам стойност на моите жертви,
 искам да ги хвърля в Твоето Божественото Сърце.
 Даже и Твоите ангели Ти не намери без недостатък;
 сред гръмотевици Ти даде Своя закон!...
 В Твоето Пресвято Сърце се крия, Исусе,
 не треперя – Ти си мойта добродетел!...

Ис. 64:6
 Йов 4:18
 Изх. 19:16

За да мога да съзерцавам Твоята слава,
 трябва, знам, през огън да мина.
 За мое чистилице аз избирам
 Твоята изгаряща Любов, о, Сърце на моя Бог!
 Душата ми изгнана, напускайки този живот,
 желала би да стори деяние на чиста любов,
 а после, отлитайки в своето Отечество – Небето,
 да влезе направо в Твоето Сърце.

1 Кор. 3:13,15

Исусе, Възлюбени мой, спомни си!...

«Дъще, търси онези Мои думи, от които струи най-силна любов; напиши ги, а после ги съхранявай като ценна реликва и ги чети и препрочитай. Когато някой иска да пробуди отново в сърцето на своя приятел първия порив на обичта, той му казва: „Спомни си какви чувства изпитваше, когато по онова време ми каза това и това“ или пък: „Спомняш ли си за твоите чувства тогава, в онзи ден, на онова място?...“ Затова вярвай: най-ценната реликва от Мен на земята са думите на Моята любов, думи, излезли от преблагого Ми сърце.»

(думи на нашия Господ към света Гертруда)

1

Евр. 1:3

Спомни си за славата на Отца,
спомни си за божественото великолепие,
от което се лиши, като прокуди Себе Си на земята,
за да изкупиш всички бедни грешници.
О, Исусе! Понизявайки се до Дева Мария,
Ти забули Свойто безгранично величие и слава.
Ах! За майчината утроба,
която беше Твое второ Небе,
спомни си.

2

Лук. 2:13-14

Спомни си как в деня на Твоето рождение,
докато напускаше Небето, Ангелите пееха:
«На Бога наш сила, чест и слава,
и мир на сърцата с добра воля».
Вече деветнадесет столетия Ти удържаш Свойто обещание,
Господи – мирът е богатството на Твоите чеда.
За да вкусвам винаги
от Твоя мир неизразим,
ида към Тебе.

3

Лук. 2:7

Ида към Тебе, скрий ме в Твоите пелени,
в Твоята люлка искам вечно да пребъдвам –
там ще мога, пеейки песни с ангелите,
да Ти припомням Твоите радости в първите Ти дни на земята.
О, Исусе! Спомни си за пастирите и мъдреците,
които Ти поднесоха с радост сърцата си и почитта.
За Твоята свита от невинни Младенци,
които Ти дадоха кръвта си,
спомни си.

Лук. 2:15-18

Мат. 2:11-12

Мат. 2:16-18

4

Спомни си как обятията на Мария
Ти предпочете пред царския трон.
Невръстен Младенец, Ти черпеше живот

единствено от млякото приснодевствено.
На пира на любовта, който Ти устройва Твоята Майка,
о, благоволи да ме поканиш, Исусе, мое малко Братче.
Как Твоята сестричка
накара да бие Твоето сърце,
спомни си!...

5

Мат. 2:13-15

Йоан 1:1

Спомни си как избра баща Си,
смирения Йосиф, който по заповед от Небето,
без да смущава съня Ти в скута на Твоята майка,
успя да Те избави от яростта на един простосмъртен.
... Бог Слово, спомни си за тази необикновена тайна –
Ти не промълви ни дума, а накара да говори един ангел!
За Твоето далечно изгнание
по бреговете на Нил
спомни си.

6

Пс. 94:4

Спомни си как по други брегове
златните звезди и сребърният месец,
които съзерцавам в безоблачното небе,
радваха и омайваха Младенческите Ти очи.
С ръчичка, галеща Мария,
Ти поддържаше света и му даваше живот,
и мислеше за мене,
Исусе, мой малки Царю.
Спомни си...

7

Спомни си как в усамотение
Ти се трудеше с божествените Си ръце –
животът в неизвестност бе най-сладък Твой стремеж.
Ти отхвърли мъдростта човешка,
Ти, способен с една дума света да омаеш,
предпочете да скриеш дълбоката Си премъдрост.
Ти изглеждаше невежа,
о, Всемогъщи Боже!
Спомни си...

8

Мат. 8:20

Спомни си как като чужденец на таз земя
се скиташе, Ти, Вечното Слово;
как не притежаваше нищо... нищичко, дори камък,
дори подслон, същинска небесна птица...
О, Исусе, ела в мен, ела положи Глава,
ела, душата ми да Те приеме е готова.
Мой Възлюбени Спасителю,

почивай в моето сърце –
то Ти принадлежи...

9

Марк 10:13,16 Спомни си за божествените ласки,
с които обсипа най-малките деца.
Аз също искам да получа Твоите милувки –
ах, дай ми Твоите възхитителни целувки.
За да вкусвам на Небето Твоего сладко присъствие,
ще практикувам добродетелите на дете –
не казваше ли често:
«Небето е за децата»?
Спомни си.

10

Йоан 4:6-10,14 Спомни си как при кладенеца
уморен от пътя Странник
разля върху самарянката
вълните на изпълващата Го любов.
Ах! Познавам Този, Който поиска да пие.
Той е Дарът Божи, изворът на славата,
Той е бликащата Вода,
Той е, Който ни каза:
«Елате при Мене.

11

Марк 11:28-30 Елате при Мене, бедни души обременени,
скоро ще олекне тежкото ви време
и завинаги утолени,
Йоан 4:15 от вашата утроба ще бликнат извори.»
Жадна съм, о, Исусе мой, прося за тази Вода –
благоволи с божествените Си потоци да залееш моята душа.
За да имам свое жилище
в Океана на Любовта,
ида при Тебе.

12

Лук. 16:8 Спомни си как аз, дете на светлината,
често забравям да служа добре на своя Цар.
О, смили се над голямата ми нищета,
прости ми в Своята любов, Исусе,
благоволи да ми дадеш умения в Небесните дела,
покажи ми тайните, скрити в Евангелието.
Ах, таз Книга златна
е най-скъпото ми съкровище!
Спомни си.

13

Йоан 2:1-10

Спомни си как Твоята божествена Майка
над Сърцето Ти има власт чудодейна,
спомни си как веднъж по нейна молба
Ти превърна водата в превъзходно вино.
Благоволи да претвориш и моите несъвършени дела,
стори ги съвършени, Господи, вслушвайки се в гласа на Мария –
нейно чедо съм аз,
о, Исусе, отново и отново
спомни си.

14

Лук. 6:12

Спомни си как на хълмовете
възлизаше често по залез слънце,
спомни си Твоите божествени размишления,
Твоите песни за любов в късния нощен час.
Молбата Ти, о, Боже мой, поднасям с наслада
при моите размишления, а после в Светата литургия,
съвсем близо до Твоето Сърце,
аз пея във захлас –
спомни си!...

15

Йоан 4:35

Пс. 120:1

Спомни си как при вида на полята
Божественото Ти Сърце съзираше веч бъдещата жътва.
Вдигайки очи към планината свещена,
Ти мълвеше имената на Своите избраници...
За да бъде жътвата скоро прибрана,
всеки ден, о, Боже, принасям себе си в жертва и се моля.
Мойте радости и сълзи
са за Твоите Жетвари,
спомни си...

16

Лук. 15:10сл.

Спомни си за празника на Ангелите,
спомни си за Небесната хармония
и за радостта на върховните отряди,
когато грешник вдигне взор към Тебе.
Ах, туй ликуване как искам да усилвам,
как искам, Исусе, за грешниците безспир да се моля!
Дойдох в Кармила
Твоят прекрасен Небе с души да населя –
спомни си...

17

Лук. 12:49

Спомни си за пресладкия Пламък,
който искаше да запалиш в сърцата.
В душата ми Ти вложи тоз Огън Небесен

и аз искам неговата жар да разпростирам.
Една искра, о, тайна на живота,
може да разпали огромен пожар.
Как искам, о, Боже,
да нося надалеч Твоя Огън,
спомни си.

18

Лук. 15:23,30

Спомни си за великолепно пиршество,
което даде на Твоя⁴ каещ се син,
спомни си как душата чиста
Ти храниш Сам във всеки миг.
Исусе, Ти с любов приемаш блудния син,
ала към мене вълните на Твойто Сърце неудържимо текат.
Възлюбени мой, Царю мой,
Твоите богатства ми принадлежат,
спомни си.

19

Йоан. 5:44

Йоан 14:12, 15:15
Мат. 11:29

Спомни си как в презрението Си към славата,
в стремежа да раздаваш Своите божествени чудеса
Ти се провикваше: «Как е възможно да вярвате,
търсейки уважението на хората?...
Сторените от Мене дела ви се струват удивителни –
Моите приятели ще вършат много по-славни неща.»
Как смирен и благ бе Ти,
Исусе, мили мой Жених,
спомни си.

20

Йоан 13:23

Спомни си как в изблик на свещено опиянение
Апостолът Девственик се приближи до Сърцето Ти
и в своя покой позна нежността Ти,
проумя той всички Твои тайни, Господи...
Не изпитвам завист към ученика Ти любим –
знам тайните Ти, защото съм Твоя невеста.
О, мой божествени Спасителю,
върху Сърцето Ти заспивам,
то ми принадлежи!

21

Лук. 22:44

Спомни си как във вечерта на предсмъртните Ти мъки
с кръвта Ти се сляха Твоите сълзи.
Истинска Роса на любовта, нейната безкрайна ценност
накара да покълнат девствени цветя.
Един ангел Ти показа тази жътва на избраните
и върна радостта върху благословения Ти Лик.

⁴ Според Тереза баща на блудния син е Сам Исус.

Исусе, Ти ме видя
посред Твоите кринове,
спомни си.

22

Спомни си как Твоята плодovита Роса,
вдъхвайки девственост на цветовете,
ги направи способни още на този свят
да Ти раждат многочислени сърца.
Девствена съм аз, Исусе, но колко е голяма тази тайна –
единявайки се с Тебе, майка ставам на душите.
За девствените цветя,
спасители на грешниците,
спомни си.

23

Спомни си как, потънал във страдание,
един Осъден се обърна към Небето
и извика: «Скоро в Моето могъщество
ще Ме видите да се явявам във слава.»
Марк 14:62
Никой не искаше да повярва, че Той бе Син Божи,
Лук. 22-67
защото скрита бе неизразимата Му слава...
Ис. 9:6
О, Княже на Мира,
аз знам Кой си,
вярвам във Теб!...

24

Спомни си как Твоя божествен Лик
Ис. 53:3
Твоите нивга не познаха,
но за мене Ти остави Своя Образ благ
и Ти знаеш – аз наистина Те познах...
Да, познавам Те, цял забулен в сълзи,
Образ на Предвечния, откривам прелестите Твои.
Исусе, за всички сърца,
приели Твоите сълзи,
спомни си.

25

Спомни си за жалбата от любов,
изтръгнала се от Сърцето Ти на Кръста.
Ах! Вряза се тя в мойто сърце, Исусе,
и Твоята жажда изгаря и мен не по-слабо.
Йоан 19:28
Колкото по-се потапям в божествените Ти пламъци,
толкоз по-жадна съм да Ти дарявам души.
Как от жажда за любов
изгарям ден и нощ,
спомни си.

26

1 Йоан 1:1

Спомни си, Исусе, Слово на Живота,
 как дотолкова ме обикна, че да умреш за мен.
 Аз също искам да Те обичам до полуда,
 също искам да живея и да умра за Теб.
 Ти знаеш, Боже мой, всичко, що желая,
 е да събуждам любов към Теб и един ден да стана мъченица.
 Искам от любов да умра –
 Господи, за моето желание
 спомни си...

27

Йоан 20:29

Спомни си как в деня на Твоята победа
 Ти ни казваше: «Който не е видял
 Сина Божи, цял сияещ в слава,
 и все пак е повярвал, той е блажен!»
 В тъмнината на Вярата аз Те обичам и обожавам –
 о, Исусе, чакам в мир зората, за да Те видя.
 Как желая
 не на тоз свят да Те видя,
 спомни си...

28

Йоан 14:18

Спомни си как, възнасяйки се към Отца,
 Ти не можеше да ни оставиш сираци
 и как, ставайки затворник в този свят,
 Ти съумя да забулиш всичките Си божествени лъчи –
 но сянката на Твойто було е искряща и чиста,
 Хляб Жив на вярата, Храна Небесна.

Йоан 6:35

О, тайна на любовта!

Мат. 6:11

Моят Хляб насъщен,
 това си Ти, Исусе!...

29

Гал. 2:20

Това си Ти, Исусе, въпреки богохулствата,
 изречени от враговете на Тайнството на Любовта,
 това си Ти в желанието Си да ми покажеш колко ме обичаш,
 защото си избрал да обитаваш в моето сърце.
 О, Хляб на изгнаника, Свята и Божествена Хостия,
 вече не аз живея, а Ти в мен живееш.
 Твоята позлатена чаша,
 от всички най-любима,
 това съм аз, Исусе!

30

Това съм аз, Исусе, Твое живо светилище –
 него нечестивците не могат оскверни.
 Остани в сърцето ми, не е ли то градина,

Пес. 2:1

в която всяко цвете иска да се обърне към Теб?
Но ако се отдалечиш от мене, о, бял Крин долински,
Ти знаеш – цветовете ми бързо се биха оронили.
Винаги, Възлюбени мой,
Исусе, Крин ухаен,
цъфти във мен!...

31

Спомни си как искам на земята
да Те утеша за туй, че грешниците Те забравят.
Едничка моя Любов, чуй молитвата ми.
Ах! Дай ми хиляди сърца, за да Те обичам,
но и това е малко, Исусе, вишна Красота,
дай ми Сърцето Си божествено, за да Те обичам.
За изгарящото ме желание,
Господи, във всеки миг
си спомняй.

32

Марк 4:38

Спомни си, че Твоята свещена воля
е мой покой, едничко мое щастие.
Предавам се и заспивам без страх
в ръцете Ти, о, мой божествени Спасителю –
ако и Ти заспиш в бушуващата буря,
искам да пребъдвам в мир дълбок.
Но в Твоя сън,
Исусе, за часа на пробудата
ме подготви!...

33

Откр. 10:6

1 Сол. 4:16-17

Йоан 14:2

Спомни си как често въздишам
по деня на Второто пришествие.
Прати скоро ангел, който да ни каже:
«Събудете се, времето веч не съществува!...»
Тогава бързо ще пресека пространството
и съвсем близо до Тебе, Господи, ще заема своето място.
Във Вечното селение
Ти ще бъдеш моето Небе –
спомни си!...

Желанията ми към Исус, скрит в Своя Затвор на Любовта

Малко Ключе, как ти завиждам!
Ти можеш да отключваш всеки ден
затвора на Светата Евхаристия,
дето обитава Богът на Любовта.
Но пък и аз мога – о, сладостно чудо! –
с едно само усилие на моята вяра
да отключа дарохранителницата
и да се скрия до Божествения Цар...

Желала бих в светилището,
изгаряйки близо до моя Бог,
винаги тайнствено да блестя
като вечно светещия Светилник...
О, щастие... в мене плам гори
и мога да печеля всеки ден
тъй много души за Исус,
запалвайки у тях любов към Него...

Щом пукне зората, завиждам ти,
Камък Свещен на Олтара!
Както в яслите благословени,
върху тебе иска да се роди Предвечният...
Ах! Благоволи да изслушаш молитвата ми,
ела в душата ми, Благоспасителю...
тя далеч не е камък студен –
въздишка е тя на Твоето Сърце!...

О, Антиминс, от ангели окръжен!
Как завидна е твоята участ –
върху теб като в пелени скромни
виждам Исус, единствено мое съкровище.
Превърни сърцето ми, Дево Марийо,
в Антиминс чист и прекрасен,
за да мога да приемам бялата хостия,
дето се крие твоят Благ Агнец.

Дискосе свещен, завиждам ти –
върху теб идва да се положи Исус.
О, дано величието Му безкрайно
благоволи до мен да се понизи...
Изпълвайки мойта надежда, Исус
не чака вечерта на моя живот –
Той идва в мен и чрез присъствието Му
аз ставам жива Дароносница!...

О, как завиждам на щастливия Потир,
в който обожавам Божията Кръв...
Но пък мога във Светата Литургия
да го приемам всяка сутрин.
Душата ми е по-скъпа на Исус
от скъпоценните Съдове златни;
Олтарът е нова Голгота,
където и днес Кръвта Му за мене тече...

Йоан 15:5

Исусе, Лоза свещена и свята,
Ти знаеш, Божествени мой Царю,
аз съм грозд златист,
що за Тебе трябва да погине...
Под тежкия натиск на страданието
ще Ти докажа моята любов –
не ща друга отрада
освен да се принасям в жертва всеки ден.

Йоан. 12:24 сл.

Ах, каква радост! Аз съм избрана
сред чистите Житни зърна,
които умират за Исус...
Тъй голям е моят духовен унес!...
Аз съм Твоята обична невеста –
Възлюбени, ела в мен да живееш;
ела, плени ме Твоята хубост,
във Себе Си благоволи да ме претвориш!...

Моето Небе!...

Пс. 83:7

За да издържа на изгнанието в долината на плача,
нужен ми е погледът на моя Божествен Спасител.
Тоз поглед, изпълнен с любов, ми разкри прелестите свои,
даде ми да предвкуся Небесното щастие.
Моят Исус ми се усмихва, когато въздишам по Него –
тогава веч не усещам изпитанието на вярата.
Погледът на моя Бог, пленителната Му Усмивка –
ето моето Небе!...

Лук. 12:49

Моето Небе е да мога да привличам към душите,
към Църквата, моя майка, и към всичките ми сестри
благодатите на Исус и Божествения Му плам,
способни да разпалват и радват сърцата.
Мога всичко да изпрося, когато тайно
си говорят моето сърце и сърцето на моя Божествен Цар.
Таз сладка Молитва до самия Олтар –
ето моето Небе!...

Моето Небе е скрито в малката Хостия,
където Исус, мой Жених, се забулва от любов –
от туй Божествено Огнище ще черпя живот,
там моят Благ Спасител ме слуша ден и нощ.
О, миг щастлив – в Своята нежност
Ти, Възлюбени, в Себе Си идеш да ме претвориш.
Туй любовно единение, туй неизказано опиянение –
ето моето Небе!...

Бит. 2:7

Моето Небе е да чувствам в себе си подобие
с Бога, сътворил ме със Своето Дихание Могъщо.
Моето Небе е да пребъдвам в Неговото присъствие,
да Го наричам свой Отец и да бъда Негово дете.
В Божествените Му обятия от бурята не се боя,
пълното себеотдаване е мой единствен закон.
Да се унасям в сън върху Сърцето Му до Неговия Лик –
ето моето Небе!...

Моето Небе намерих в Пресветата Троица,
обитаваща в сърцето ми, затворница на любовта.
Там, съзерцавайки моя Бог, аз Му повтарям без страх
как искам да Му служа и да Го обичам безвъзвратно.
Моето Небе е да се усмихвам на Бога от мен обожаван.
Когато Той поиска да се скрие, за да изпита моята вяра –
да страдам, очаквайки Той пак да ме погледне, –
ето моето Небе!...

Това ще видя скоро за Първи път!...

Пс. 136:4

Все още съм на чуждия бряг,
но предчувствайки вечното щастие,
о, желала бих веч да напусна земята
и да съзерцавам чудесата на Небето...
Когато мечтая за радостите на другия живот,
на моето изгнание не сещам веч теглото,
защото скоро към единственото ми Отечество
ще полетя за първи път!...

Пс. 54:7

Ах, дай ми, Иисусе, бели криле,
за да мога към Теб устремно да литна.
Искам да полетя към Вечните брегове,
искам да Те видя, о, мое Божествено Съкровище,
искам да полетя към обятията на Мария,
да почивам на тоз престол избран
и да получа от мойта скъпа Майка
сладката Целувка за първи път!...

Възлюбени мой, на Твоята първа усмивка
дай ми скоро да зърна сладостта
и ме остави във моя блян божествен,
ах, остави ме да се скрия в Твоето Сърце!...
О, какъв миг! Какво неизказано щастие ще сетя,
когато чуя Твоя сладкозвучен глас,
кога съзра на Твоя Образ Обожаем
блясъка божествен за първи път!...

Ти добре знаеш: едничко мое мъченичество
е Твоята любов, Пресвето Сърце Иисусово.
По Твоята прекрасно Небе ако душата ми въздиша,
то е, за да Те обичам, все по-силно Теб да любя!...
На Небето, винаги от нежност опиянена,
ще Те обичам без мярка и без закон
и щастиято ще бъде за мен
все тъй ново като първия път!!!...

Сестричката на Младенеца Иисус

Да хвърлям Цветя

1

Исусе, моя едничка Любов, в подножието на Твоята Голгота
как обичам всяка вечер да Ти хвърлям Цветя!...
За Теб оронвайки листенцата на пролетна роза,
желая да изтрия Твоите сълзи...

Отговор

Да хвърлям Цветя, означава да Ти поднасям като първи плодове
и най-леките въздишки, и най-големите болки.
Моите мъки и радости, малките ми жертви –
ето моите цветя!...

2

Господи, душата ми се влюби в Твоята красота,
искам да Те обсипвам с моите ухания и цветя,
хвърляйки ги за Теб на крилата на лекия ветрец,
бих искала да разпалвам сърцата!...

Отговор

Да хвърлям Цветя, Исусе, е мойто оръжие,
когато искам да се боря за спасението на грешниците.
Победата е моя . . . аз винаги Те обезоръжавам
с моите цветя!!!...

3

Галейки Лика Ти, цветните листенца
Ти казват, че мойто сърце безвъзвратно Ти принадлежи –
на мойта роза без листенца Ти разбираш говора
и се усмихваш на моята любов.

Отговор

Да хвърлям Цветя и хваления да Ти пея непрестанно –
ето моята едничка радост в долината на плача...
Ще ида скоро на Небето заедно с малките ангелчета
да хвърлям Цветя!...

Пс. 83:7

На Света Богородица на Победите, Царица на Девствениците, Апостолите и Мъчениците

Ти, която изпълваш моята надежда,
о, Майко, чуй смирената песен
на любов и признателност,
що извира от сърцето на твоето дете...

С делата на един Мисионер
ти ме свърза безвъзвратно
с окови на молитва,
страдание и любов.

Нему се полага да кръстосва земята,
да проповядва името Христово,
а на мен – в сянка и в тайна
да практикувам скромни добродетели.

Настойчиво прося страданието –
обичам Кръста и го желая...
За да помогна за спасението на една душа
искам хилядократно да умра!...

Ах, за Завоевателя на душите
искам в жертва да се принесе в Кармила
и чрез него да разпръсвам пламъците,
що Исус донесе от Небето.

Лук. 12:49

Чрез него – о, пленителна тайна! –
чак до далекоизточен Съчуан
бих могла на нежната си Майка
девственото име да направя любимо!...

В дълбокото си усамотение,
Марийо... искам сърца да печеля.
Чрез твоя Апостол накрай света
грешниците ще обръщам...

Чрез него кръщелната света вода
на детенцето, едва-що родено,
ще съгради храма, в който Сам Бог
благоволява да живее в Своята любов.

Искам да населя с ангелчета⁵
вечното селение блестящо...
Чрез него детски отряди

⁵ Съдбата на мъртвите некръстени деца занимава Тереза още като съвсем млада.

устремно ще литнат към Небето!...

Палмовата клонка, що душата ми желае,
ще мога чрез него да откъсна.

О, каква надежда, Майко Преобична,
ще бъда сестра на Мъченик!!!

.....

След изгнанието на този живот
във вечерта на славното сражение
ще се наслаждаваме в Отечеството
на плодовете на нашия апостолат.

Нему се полага честта от Победата
пред войнството на Блажените,
а на мене... отблясъкът⁶ от неговата Слава
във вечността на Небесата!...

Сестричката на един Мисионер

⁶ Пример, онагледяващ „общението на светците“, при което всеки е *отблясък* от славата на другия.

Единствено Исус

Пламенното ми сърце иска да се отдава непрестанно,
има нужда да доказва нежността си.
Ех, кой ще проумее моята любов?
Кое сърце ще поиска да ми се отплати със взаимност?...
Но напразно настоявам за отплата –
Исусе, Ти единствен можеш да наситиш моята душа.
Нищо в този свят не е способно да ме очарова,
истинското щастие не се открива тъдява...

Единствен мой покой, едничко мое щастие,
моя единствена Любов си Ти, Господи!...

Йоан 1:1

О, Ти, Който съумя да сътвориш сърцето на майките,
намирам в Твое лице най-нежния от Бащите!
Исусе, моя едничка Любов, Вечно Слово,
за мен сърцето Ти е повече от майчино сърце –
всеки миг Ти ме следваш и пазиш;
когато Те зова, ах, никога не закъсняваш,
и ако понякога изглежда, че се скриваш,
Сам идваш да ми помогнеш да Те потърся.

Само към Теб съм привързана, Исусе,
към Твоите обятия тичам и в тях се крия –
искам да Те обичам като мъничко дете,
искам да се боря като воин безстрашен,
като дете, отдадено на нежни ласки,
искам да Те обсипвам, Господи, с милувки,
и на полето на моя апостолат
кат' воин във битката се хвърлям!...

Твоето Сърце, което пази и връща невинността,
не може да изневери на моето упование!
В Теб, Господи, надеждата ми намира покой –
след изгнанието ще ида на Небето да Те видя...
Когато буря се надига във сърцето ми,
към Тебе, Исусе, повдигам глава,
в Твоя поглед милосърден
чета: «Дете, за теб създадох Небесата.»

Добре зная, моите въздишки и сълзи
са пред Тебе целите искрящи от прелест.
Серафимите са Твоята Небесна свита
и все пак Ти просиш за моята любов!...
Ти искаш сърцето ми, Исусе, и аз Ти го дарявам,
всички мои желания Ти отдавам,
а тези, които обичам, о, мой Жених, Царю мой,
искам само зарад Теб да ги обичам.

Сакристинки на Кармила

Сладко наше задължение на този свят
е да приготвяме за олтара
Жертвените хляб и вино,
които дават «Небето» на земята!

Небето – о, върховна тайна! –
се крие под вид на хляб скромно,
защото Небето е Сам Исус,
идващ всяка сутрин в нас.

На земята няма царици
от нас по-честити.
Нашето служение е молитва,
която с нашия Жених ни единява.

И най-големите земни почести
не могат да се сравнят
с дълбокия небесен мир,
що Исус ни дава да вкусваме.

Ний питаем завист свята
към делото на нашите ръце,
към малката хостия бяла,
която ще забули Божия Агнец.

Но нас ни е избрала Неговата любов –
Той е наш Жених, наш Приятел.
Ние също сме хостии,
що Исус желае в Себе Си да превърне.

Мисия върховна на Свещеника,
ти ставаш наша в този свят –
претворени от Учителя Божествен,
Сам Той направлява нашите стъпки.

Трябва на апостолите да помагаме
с нашите молитви, с любовта ни.
Техните бойни полета са и наши,
за тях се борим всеки ден.

Ис. 45:15

Бог, скрит в светите дарове,
се скрива и в нашите сърца
и чувайки гласа ни – о, чудо! –
благоволява на грешниците да прости!

Наше щастие и наша слава
е да работим за Исус.
Неговото прекрасно Небе – ето чашата,
що искаме с избрани да напълним!...

Моята Радост!

Има души на земята,
които безуспешно търсят щастието,
но за мене е точно обратното –
радостта е в моето сърце.
Таз радост не е мимолетна,
тя безвъзвратно ми принадлежи;
като пролетна роза
тя ми се усмихва всеки ден.

Аз наистина съм щастливка,
винаги върша моята воля...
Как бих могла да не се радвам
и да не показвам своята отрада?...
Моя радост е да обичам да страдам –
аз се усмихвам, обляна в сълзи,
приемам с признателност
тръните, примесени с цветя.

Когато синьото Небе помръкне
и изглежда, че ме изоставя,
моя радост е да остана в сянка,
да се скрия и да се смиря.
Моя радост е Свещената Воля
на Исус, моя едничка любов.
Така аз живея без никакъв страх –
обичам нощта не по-малко от деня.

Моя радост е да оставам малка;
затова, ако падна по пътя,
мога бързо да се вдигна
и Исус ме взима за ръка.
Тогава, обсипвайки Го със милувки,
Му казвам, че Той е всичко за мен.
И удвоявам своите ласки,
щом Той се скрие за моята вяра.

Ако сълзи понякога роня,
моя радост е да ги крия прилежно.
О, какви прелести има в страданието,
когато умеем с цветя да го забулим!
Желая безмълвно да страдам,
за да бъде Исус утешен –
моя радост е да Го виждам усмихнат,
когато е в изгнание моето сърце...

Моя радост е безспирно да се боря,

за да раждам избраници,
моя радост е с горящо от нежност сърце
да повтарям често на Исус:
«За Тебе, мой малък Божествени Братко,
съм щастлива да страдам,
моя едничка радост на земята
е да мога да Те радвам.

Съгласна съм още дълго да живея,
Господи, ако това е Твойто желание.
На Небето да Те последвам бих желала,
ако това Ти е угодно.
Любовта, тоз огън на Отечеството,
непрестанно ме изгаря.
Какво значение имат за мен смъртта или животът?
Моята радост е да Те обичам, Исусе!»

На моя Ангел Пазител

Пазителю славен на мойта душа,
сияещ в прекрасното Небе
като чист и кротък пламък
до престола на Предвечния,
зарад мен ти слизаш на земята
и огрявайки ме със своя блясък,
о, Ангел Прекрасен, ти ставаш мой Брат,
Приятел мой и мой Утешител!...

Познавайки голямата ми слабост,
ти за ръка ме водиш
и аз виждам как с нежна обич
отместваш камъка от пътя.
Твоят благ глас ме призовава непрестанно
да отправям поглед само към Небесата –
колкото по-смирена и по-малка Ти ме виждаш,
толкоз по-лъчисто става твоето чело.

Ти, който пресичаш пространството
и от светкавица по-бързо,
умолявам те, вместо мен да отлетиш
до тези, които са тъй скъпи на моето сърце –
сълзите им с крилото си изтрий,
възпей на Исус преблагостта,
възпей прелестите, откривани в страданието,
и тихо името ми промълви...

През краткия си живот желая
мойте братя грешниците да спасявам –
о, Прекрасен Ангел на Отечеството наше,
твоята свята жар ми дай.
Друго нямам, освен мойте жертви
и суровата ми бедност –
заедно с твоите небесни наслади
на Пресвета Троица ги поднеси.

На теб се полага Царството и Славата,
Богатствата на Царя на царете,
на мен – смирената Хостия в чашата,
на мен – съкровището на Кръста.
С Хостията и със Кръста,
с твоята небесна помощ
на другия живот очаквам в мир
радостите безкрайни.

На Теофан Венар

*Свещеник в Чуждестранните мисии, понесъл мъченическа смърт в Тонкин
на трийсет и една годишна възраст*

Всички Избрани те славят с хваления,
о, Теофане, Ангелски Мъченик,
и аз знам – в Светите отряди
серафимът копнее да служи на теб!...
Неспособна като изгнаница на земята
да влея своя глас на Избраните в гласа,
аз искам и на чуждия бряг
да взема своята лира и твоите добродетели да възпея...

Твоето кратко изгнание беше кат' песен тиха,
чиито звуци успяваха сърцата да докоснат –
душата ти поетична⁷ за Исус
раждаше цветя във всеки миг.
Издигайки се към свода Небесен,
прощалната ти песен бе все така пролетно свежа –
ти мълвеше: «Аз, малък и мимолетен,
на прекрасното Небе отивам пръв!...»

Мъченико щастлив, в часа на твоите мъчения
ти вкусваше щастието да страдаш,
за Бога да страдаш бе за теб наслада –
ти съумя да живееш и умреш със усмивка...
На своя палач ти побърза да кажеш,
когато той ти предложи да скъси мъките ти:
«Колкото по-дълго мъченичеството ми болезнено трае,
толкова по-добре, толкова по-ще съм доволен!!!»⁸

Крине Девствен, в пролетта на твоя живот
Небесният Цар чу желанието ти.
Виждам в теб разцъфналото Цвете,
що Господ откъсва за Своя угода...
Сега не си изгнаник вече,
Блажените на твоя блясък се дивят.
О, Роза на Любовта, Непорочната Дева
вдъхва свежестта на твоето ухание.

Воине Христов, ах, дай ми твоето оръжие,
бих искала за грешниците в този свят
да се боря и да страдам в сянката на твоята победа –

⁷ И Теофан като Тереза е пишел стихове.

⁸ Действителен отговор, даден на палача, циничен гърбушко, попитал младия човек „какво би му дал, за да бъде екзекутиран ловко и бързо“. И главата пада едва след петия удар с меча.

Мат. 11:12
Мат. 10:34
Лук. 12:49

закрилай ме, ела поддържай моята ръка...
Искам в неспирните си битки за тях
Божие царство да щурмувам,
защото Господ донесе на земята
не мир, а – Огън и Меч!...

Обичам и този бряг неверен,
към който бе насочена твоята гореща любов –
с радост бих литнала към него,
ако някога Бог ме повика...
Но в Неговите очи разстояния няма,
пред Него цялата вселена е само една точка –
слабата ми любов, малките ми страдания,
от Него благословени, събуждат надалеч любов към Него!...

Ех, да бях пролетно цвете,
що Господ иска скоро да откъсне.
В последния ми час слез от Небето,
умолявам те, Мъченико Блажен!
С девствения огън на твоята любов
ела ме запали в тез тленни предели
и ще мога да литна с душите,
с твоята бъдна и вечна свита!...

Моето Оръжие

(Песен, написана по случай даване на обети)

Еф. 6:11

Облечете се във всеръжиято Божие, за да можете устоя против дяволските козни (св. ап. Павел).

Пес. 6:3; 7:1

Невестата на Царя е страшна като войска, строена за бой – прилича тя на музикален хор сред военен лагер (по Пес. на песн.).

Рим. 8:35

На Всемогъщия облякох оръжието,
божествената Му ръка ме премени благодатно.
Нищо веч не ме тревожи –
от любовта Му кой ще ме отдели?
Хвърляйки се редом с Него на бойното поле,
не ще се побоя ни от огън, ни от меч –
враговете ми ще научат, че съм царица,
че невеста съм на Самия Бог!

Еф. 6:11

О, мой Исусе, ще пазя доспехите,
що обличам под погледа Ти обожавем.
До вечерта на моя живот най-красива премяна
ще ми бъдат Обетите свещени!

1 Кор. 9:24-25

О, Бедност, първа моя жертва,
до смъртта ще ме следваш навред,
защото знам – за да може да бяга на стадиона,
Бегачът трябва да се откаже от всичко.
Вкусете, светски люде, угризението и мъчението,
тез горчиви плодове на ваш'та суета.
Върху арената с радост събирам
палмовите клонки на Бедността.

Мат. 11:12

Исус е казал: «Със сила
се заграбва царството Небесно».

Еф. 6:17

Е! Бедността ще бъде мое Копие
и Шлем славен.

Целомъдрието ме прави сестра на ангелите,
на тези Духове чисти и победоносни.
Надявам се един ден да полетя в техните редици,
но в изгнанието се налага да се сражавам като тях.
Трябва да се боря неуморно и безспирно
за моя Жених, на господарите Господар.
Целомъдрието е Мечът небесен,
способен да завладее за Него сърцата;
Целомъдрието е мое непобедимо оръжие –
с него враговете ми са победени,
с него ставам – о, щастие неизразимо! –
Невеста на Исус.

Йер. 2:20

Горделивият ангел в лоното на светлината
се провикна: «Няма да се подчинявам!»
Аз пък се провиквам в нощта на земята:
«Искам постоянно да се подчинявам в този свят».

Еф. 6:14,16

Чувствам как в мен се поражда свята дързост,
на целия ад се опълчвам срещу яростта.

Послушанието е моя крепка Броня
и Щит на моето сърце.

3 Цар. 19:10,14

Боже на Силите, единствената слава, що желая,
е да подчинявам във всичко своята воля,

Притч. 21:28

понеже Послушният ще възпява победите си
през цялата Вечност.

Ако на Воина имам оръжието могъщо,
ако му подражавам и се боря храбро,
то подобно на Девицата пленително изящна
аз искам да пея, сражавайки се.

Ти правиш да звучат струните на Твойта лира,
а тази лира, о, Исусе, е моето сърце!

Пс. 88:2

Така мога на Твоите Милости
да възпея силата и благостта.

С усмивка се опълчвам на снарядите
и в Твоите ръце, о, мой Жених Божествен,
с песен на уста ще падна на полесражението
с Оръжие в ръка!...

На Жана д'Арк

3 Цар. 19:10,14

Когато Бог на силите ти предостави победата,
ти прогони чужденеца и короняса краля;
тогава, Жана, името ти стана знайно в историята
и великите завоеватели започнаха пред тебе да бледнеят.

Мат. 20:22-23

Но това все още беше слава мимолетна,
на твоят име бе нужен ореолът на Светците.
Затова Възлюбеният ти поднесе горчивата Си чаша
и ти от човечите бе отхвърлена кат' Него.

В дълбока тъмница, окована във тежки вериги,
чужденецът жесток в страдания те потопи;
никой твой приятел мъченията ти не сподели,
ни един не пристъпи да избърше твоите сълзи.

Жана, виждам те по-блестяща и красива
в мрачния затвор, отколкото при коронясването на твоя крал.
Тоз небесен отблясък от вечната слава
ти го донесе не друго, а – предателството.

Пс. 83:7

Ах! Ако Бог на любовта във долината на плача
не бе дошъл да търси предателството и смъртта,
за нас страданието нямаше да има очарование –
сега ний го обичаме, то е нашето съкровище.

Роза без листенца

Исусе, когато Те виждам как, поддържан от Твоята Майка,
се отделяш от ръцете ѝ,
как с олюляна снага се опитваш на нашата тъжна земя
да проходиш,
искам пред Теб *да ороня листенцата на роза*
в пълна свежест,
за да може Твоето краче да стъпи меко
върху едно цвете!...

Тази роза без листенца е верен образ,
Божествен Младенец,
на сърцето, що копней за Теб да се принася всеотдайно
всеки миг.
На Твоите олтари, Господи, не една свежа роза
обича да блести –
тя Ти се отдава... но аз за друго си мечтая:
своите листенца да ороня!...

Сияйната роза може Твоя празник да краси,
Мили Младенец,
а розата без листенца просто я изхвърлят
там, където вятърът я отнесе.
Розата без листенца непридирчиво се отдава,
за да не бъде веч –
и аз като нея, честита, на Теб се предавам,
о, малки Исусе.

Хората стъпват без жал върху *листенцата от рози,*
подобни останки
са проста, неумело сложена украса –
разбрах това.
Исусе, от любов към Теб раздадох своя живот,
бъдещето си;
в очите на смъртните съм безвъзвратно *увехнала роза,*
обречена на *смърт!...*

Зарад Тебе съм обречена на *смърт*, Младенец, Вишна Красота,
каква участ честита!
Искам, *оронвайки своите листенца,* да Ти докажа любовта си,
о, Съкровище мое!...
Под *стъпките* Ти *детски* искам тайнствено
на тоз свят да живея,
бих искала и на Голгота да облекча
Твоите последни стъпки!...

Себеотдаването, сладостен плод на Любовта

1

Има на таз земя
Дърво чудодейно;
коренът му – о, тайна! –
се намира в Небесата.

2

Пес. 2:3

Нивга то под сянката си
нищо не би наранило;
защитен от буря, там
можеш да почиваш.

3

На туй Дърво неизразимо
ето името – Любов,
а плодът му сладостен
зове се Себеотдаване.

4

Този плод още в сегашния живот
ми носи щастието;
душата ми се радва
от божественото му ухание.

5

Пес. 2:3

Този плод кога докосвам,
е съкровище за мен;
щом го сложа в уста,
още по-сладък става той за мен.

6

Той ми дава в този свят
цял океан от мир;
в тоз мир дълбок
намирам покой безкраен...

7

Само Себеотдаването
ме предава в ръцете Ти, Исусе,
то ми дава да живея
на Избраните живота.

8

На Тебе се отдавам,
о, мой Божествен Жених,
жадувам единствено

за Твоя тъй благ поглед.

9

Искам да Ти се усмихвам,
заспивайки на Твоето сърце,
искам също да повтарям,
Господи, че Те обичам!

10

Като великденче
с чашка румена
и аз, малко цветче,
на слънцето се разтварям.

11

Мое благо Слънце на живота,
о, Мили мой Царю,
е Твойта Божествена Хостия,
малка като мен...

12

С Небесния си Пламък
светлинният лъч
в душата ми поражда
пълното Себеотдаване.

13

Всички твари
могат да ме изоставят,
аз пак ще успея без ропот
близо до Тебе сама да живея.

14

А ако Ти ме изоставиш,
о, мое Божествено Съкровище,
лишена от Твоите ласки,
пак искам да се усмихвам.

15

В мир искам да очаквам
завръщането Ти, Исусе благи,
без нивга да прекъсвам
моите песни любовни.

16

Не, нищо не ме безпокои,
нищо не ще ме смути;
по-високо и от чучулига

душата ми умее да лети.

17

Горе над облаците
небето е винаги синьо;
можеш да докоснеш бреговете,
дето царува Всеблагият Бог.

18

Очаквам в мир славата
на Небесното селение,
защото откривам в свещената Чаша
сладкия Плод на Любовта!

Крин сред тръни

Господи, Ти ме избра още в най-ранно детство
и мога да се нарека дело на Твоята любов...
Желала бих, Боже, с признателността си,
о, как бих желала да мога да Ти се отплатя!...
Каква е тази привилегия, мой Възлюбени Исусе,
какво съм сторила за Тебе аз, бедно малко нищожество?
А виждам себе си сред царската свита
на Твоите приближени девици, Царю Божествен и мил!

Пс. 44:15-16

Уви, аз съм самата слабост –
Ти знаеш, Боже мой, аз нямам добродетели...
но знаеш също, че едничкият приятел, що обичам,
Този, Който ме омая, си Ти, Благословен Исусе!...
Когато в сърцето ми тъй младо се запали пламъкът,
наречен любов, Ти дойде за Себе Си да го поискаш...
и Ти единствен, Исусе, можа да наситиш една душа,
която се нуждаеше да обича безкрай.

Като агънце далече от кошарата
аз весело лудувах, без да подозирам опасността,
но, Царице Небесна, обична моя Пастирке,
твоята невидима ръка умееше да ме закриля.
И докато играех на ръба на пропастта,
ти вече ми показваше върха на Кармила –
тогава разбрах суровите наслади,
що трябваше да обикна, към Небето за да полетя.

Господи, ако милееш за чистотата на ангела,
на този огнен дух, рееш се из синевата,
не обичаш ли и издигналия се от калта
крин, що любовта Ти успя чист да запази?
И ако е щастлив, о, Боже, ангелът със алени криле,
който пред Теб се явява блестящ от чистота,
то радостта ми още в този свят на неговата се равнява,
понеже имам съкровището на девствеността!...

Защо те обичам, Марийо!

1

О, желала бих да пея *защо те обичам, Марийо*,
защо тъй сладкото ти име кара сърцето ми да тръпне
и защо мисълта за върховното ти величие
не може да внуши страх на душата ми.
Ако те съзерцавах във великата ти слава,
извисявайки се над блясъка на всички блажени,
то нямаше да повярвам, че съм твое дете,
пред тебе, Марийо, очи щях да сведа!...

2

За да обича едно дете майка си, е необходимо
тя да плаче заедно с него, неговите болки да споделя.
На чуждия бряг, о, моя Майко обична,
колко сълзи изплака, за да ме привлечеш към себе си!...
Размишлявайки върху *твоя живот във светото Евангелие*,
се осмелявам да те гледам и към теб да приближа.
Да се смятам за твое дете не ми е трудно,
защото виждам, че си смъртна и страдална като мен...

3

Лук. 1:31-33

Когато Ангелът небесен предлага да станеш *Майка*
на Бога, Който ще царува вечно,
виждам как, Марийо, предпочиташ – о, каква тайна! –
неизразимото съкровище на *девствеността*.
Разбирам, че душата ти, о, Непорочна Дево,
е по-скъпа на Господ от Божието селение.

Мат. 11:29

Разбирам, че душата ти, *Долина Тиха и Смирена*,
може да вмести Исус, Океана на Любовта!...

4

Лук. 1:38

О, обичам те, Марийо, задето се наричаш рабиня
на Бог, Когото ти пленяваш с твоето смирение.
Тази добродетел скрита те прави всемогъща,
тя привлича *Троицата Свята* в твоето сърце.

Лук. 1:35

Духът на Любовта тогаз *те осени*

Йоан 1:14

и Синът, равен на Отца, във теб се възплъти...

Лук. 2:7

Братята му грешници ще бъдат многобройни –
понеже трябва да Го зовем: Исус, твой първороден!...

5

О, Майко възлюбена, въпреки че съм малка,
като теб притежавам Всемогъщия във себе си.
Но не потрепвам при вида на слабостта си –
съкровището на майката принадлежи и на детето,
а аз съм твое дете, о, обична моя Майко.

Добродетелите твои, любовта ти, не са ли те и мои?
Затова, когато Хостията бяла слиза във сърцето ми,
Исус, твоят Кротък Агнец, вярва, че почива в тебе!...

6

Маг. 7:14 Ти ме караш да чувствам, че не е невъзможно
да вървя по твоите стъпки, о, Царице на избраните,
тесния път към Небето ти ни яви,
практикувайки винаги добродетелите най-смирени.
Близо до тебе, Марийо, обичам да оставам малка,
на величията земни виждам суетата.
Лук. 1:39-40 При света Елисавета, приела те в дома си,
се уча да практикувам пламенното братолюбие.

7

Лук. 1:46-55 Там слушам пленена, Царице Блага на ангелите,
свещената песен, избликнала от сърцето ти.
Ти ме учиш да пея божествени хваления,
да се прославям в Исуса, Спасител мой.
Твоите думи на любов са мистични рози,
които ще изпълват с ухания бъдните времена.
В теб Всемогъщият е извършил велики неща –
искам да ги размишлявам, за да Го благославям за тях.

8

Маг. 1:19 Докато добрият свети Йосиф не знае за чудото,
що би искала да скриеш в своето смирение,
ти го оставяш да плаче до самата *Дарохранилница*,
забулваща божествената красота на Спасителя!...
О, Марийо, как обичам *твоето тъй красноречиво мълчание*,
за мене то е сладко и напевно многогласие,
което ми говори за величието и всемогъществото
на душа, очакваща помощ единствено от Небето...

9

Лук. 2:7 По-късно във Витлеем, Йосифе и Марийо,
виждам как сте отхвърлени от всички местни жители,
никой не ще да приеме във своята гостоприемница
бедни странници – само за големците има място...
Само за големците има място и затуй в един обор
Царицата на Небесата трябва да роди един Бог.
О, обична моя Майко, как достойна за любов си ти за мен,
колко си велика на това тъй бедно място!...

10

Лук. 2:7 Когато виждам Предвечния, в пелени повит,
Йоан 1:1 кога на Божието Слово чувам немощния плач,
о, обична моя Майко, на ангелите не завиждам веч,

Пес. 2:1 понеже Господарят им Могъш е мой скъп Брат!...
Лук. 2:19 Как те обичам, Марийо, задето по нашите брегове
направи да разцъфне туй Божествено Цвете!...
Как те обичам, когато слушаш пастирите и мъдреците
и пазиш всичко чуто грижливо в твоето сърце!...

11

Лук. 2:22-35 Обичам те, когато се смесваш със жените,
поели по пътя към светия храм.
Обичам те, когато Спасителя на душите ни поднасяш
на Стареца блажен, притиснал Го във своите ръце.
С усмивка първом слушам неговата песен,
но скоро нейните думи извикват сълзи в очите ми.
Отправяйки към бѣдното поглед пророчески,
Симеон ти предсказва меч на страдания.

12

Лук. 2:35 О, Царице на мъчениците, до вечерта на твоя живот
Мат. 2:13-15 тоз меч болезнен *ще пронизва твоето сърце.*
Вече трябва да напуснеш родния си край,
за да избегнеш на царя ревнивата ярост.
Исус спи спокойно под гънките на твоето було,
Йосиф идва с молба да тръгнете веднага
и начаса се проявява твойто послушание –
ти тръгваш незабавно, без да разсъждаваш.

13

Мат. 2:13-15 На египетска земя, струва ми се, Марийо,
сърцето ти остава радостно в бедността,
понеже *не е ли Исус най-прекрасното Отечество,*
какво означава за тебе изгнанието, щом твои са Небесата?...
Лук. 2:41-50 Но в Йерусалим една горчива мъка
ще залее сърцето ти като обширен океан –
Исус три дена е скрит за нежната ти обич.
Какво наистина сурово изгнание!...

14

Лук. 2:48-50 Най-после Го съзираш, радостта те хвърля във възторг
и казваш на прекрасния Отрок, учителите очаровал:
«Сине мой, защо тъй постъпи?
Баща ти и аз те търсим, потънали в сълзи».
А Отрокът Бог – о, дълбока тайна! – отвърна
на обичната Си Майка, протегнала ръце към Него:
«А защо сте ме търсили?... На делата на Моя Отец
Аз трябва да Се посветя – не знаете ли това?»

15

Лук. 2:51-52 Евангелието ме учи, че растейки в мъдростта,

Исус остава все така послушен на Йосиф и Мария,
а мойто сърце ми открива с каква нежна обич
Той винаги се подчинява на родителите Си тъй скъпи.
Сега разбирам тайната във храма,
скритите думи на моя Мил Цар.
Майко, твоето благо Чедо иска да бъдеш пример
за душа, която Го търси в нощта на вярата.

16

Щом Небесният Цар пожела Неговата Майка
да потъне в нощта, в тревогите на сърцето,
значи, Марийо, да страдаш на земята е истинско благо?
Да, да страдаш от любов е най-чистото щастие!...
Всичко, що ми е дал, Исус може да Си го вземе –
кажи Му никога да не се притеснява с мене...
Нека се скрие – съгласна съм да Го чакам
до незалязващия ден, когато вярата ми ще угасне...

17

Лук. 1:28

Знам, че в Назарет, Майко благодатна,
ти живееш в пълна бедност, без нищо повече да искаш.
*Ни духовен унес, ни чудо, ни възторг
не услаждат живота ти, о, Царице на Избраните!...*
Малките на таз земя са многобройни,
те могат към теб да повдигнат без трепет очи.
По *общия път*, о, несравнима Майко,
предпочиташ да вървиш, за да ги водиш към Небесата.

18

Очаквайки Небето, скъпа моя Майко,
искам да живея с тебе, да те следвам ежедневно.
Съзерцавайки те, Майко, аз потъвам пленена
и откривам в твоето сърце *бездни от любов*.
Твоят майчин поглед пропъжда всичките ми страхове,
учи ме *да плача*, учи ме *наслада да изпитвам*.
Ти не презираш чистите и святи радости,
а искаш да ги споделиш, благоволяваш да ги благословиш.

19

Йоан 2:1-11

На младоженците във Кана забелязвайки тревогата
нескрита заради недостигащото вино,
в своята загриженост ти каза на Спасителя,
надявайки се на помощта на божествената Му власт.
Исус отначало сякаш отхвърля молбата ти –
«Какво значение има това, жено», отвръща, «за теб и за мен?»,
но дълбоко в сърцето Си Той Своя Майка те нарича
и първото Си чудо за теб извършва...

Мат. 12:24-50

Веднъж, когато грешниците слушат учението на Този, Който би искал да ги приеме на Небето, аз те намирам, Марийо, заедно с тях на хълма. Някой каза на Исус, че ти желаш да Го видиш. Тогава пред всички събрани Божественият ти Син показва безграничността на любовта Си към нас – Той каза: «Кой е Мой брат, Моя сестра и Моя майка, ако не този, който изпълнява волята Ми?»

21

О, Непорочна Дево, най-нежна от всички майки, слушайки Исус, ти не се натъжаваш, а се радваш на това, което Той ни дава да разберем: нашата душа става *Негово семейство* в този свят. Да, ти се радваш, че Той ни дарява живота Си, безкрайните съкровища на Своята божественост!... Как да не те обичам, скъпа моя Майко, при вида на толкова любов и смирение?

22

Йоан 13:34

Ти ни обичаш, Марийо, както Исус ни обича, и заради нас си съгласна от Него да се отдалечиш. *Да обичаш, означава всичко да даваш и себе си дори* – ти поиска да го докажеш, като останеш наша опора. Спасителят познаваше безмерната ти нежност, Той знаеше тайните на майчиното ти сърце.

Йоан 19:27

Прибежище на грешниците, на теб Той ни оставя, когато слиза от Кръста, за да ни чака на Небето.

23

Йоан 19:25

Марийо, виждам как навръх Голгота, изправена до Кръста като свещеник до олтара, поднасяш за удовлетворяване справедливостта на Отца твоя възлюбен Исус, кроткия Емануил...

Мат. 1:23

Един пророк бе казал, о, Майко прескръбна:

Плач Иер. 1:12

«Няма болка, на твоята равна!»

О, Царице на Мъчениците, като оставаш в изгнание, *ти ни даряваш всичката кръв на Твоето сърце!*

24

Йоан 19:27

Домът на свети Йоан става твое убежище – синът Зеведеев ще заеме мястото на Исус...

Това са последните думи на Евангелието, за Небесната Царица то не ми казва повече.

Йоан 1:1

Но дълбокото му мълчание, моя Майко обична, не разкрива ли, че *Вечното Слово* *иска Самò да възвие тайните на твоя живот,*

за да омае *чедата ти* – всички Избраници в Небето?

25

Скоро ще я чуя тази сладка хармония,
скоро на прекрасното Небе ще ида да те видя,
ти, която дойде *да ми се усмихнеш* в утрото на моя живот.
Ела пак ми се усмихни... Майко... ето вечерта!...
Не се страхувам веч от блясъка на великата ти слава –
страдах с тебе и сега желая
на коленете ти, Марийо, да пея защо те обичам
и вечно да повтарям, че съм твое дете!...

Малката Тереза...

По: Света Тереза на Младенеца Исус и на Светия Образ,
Стихотворения, София, 2006, *passim*